

HỒI MỘT TRĂM TÁM MƯƠI MỐT LẠI DẪN TÌNH NHÂN VÀO TẮM ĐIỆN.

Vi Tiểu Bảo căn dặn mã phu căn kẽ mọi điều rồi mới ra nhà khách bồi tiếp Ngô ứng Hùng uống rượu. Gã chỉ sợ bọn Ngô ứng Hùng về sớm, Vương Tiễn Bảo xuống tàu coi ngựa, nhận ra những chỗ sơ hở, nên gã ân cần mời mọc cho bọn họ uống thật nhiều.

Triệu Lương Đồng tẩu lượng phi phạm, uống thi với Vương Tiễn Bảo. Tiệc rượu kéo dài đến lúc canh khuya. Ngoại trừ Vi Tiểu Bảo và Ngô ứng Hùng còn bốn tên võ tướng đều say khướt.

Sáng sớm hôm sau, một thái giám ở trong cung vâng chỉ của vua Khang Hy ra triệu Vi Tiểu Bảo vào chầu. Hoàng đế đã có hiệu lệnh thì bất cứ cuộc đua ngựa hay việc gì cũng phải gác lại.

Vi Tiểu Bảo vào cung thấy nhà vua long nhan hơn hỏ, ra chiêu khoan khoái. Ngài nói ngay:

- Tiểu Quế Tử! Trẫm nhận được tin báo rất hay là Thượng Khả Hỷ và Cảnh Tinh Trung đều vâng chiếu dẹp phiên. Chúng đã khởi hành lai kinh ngay hôm đó.

Vi Tiểu Bảo tâu:

- Cung hỷ Thánh thượng! Hai phiên trấn là Thượng Khả Hỷ và Cảnh Tinh Trung đều đã vâng chiếu, còn lại một mình Ngô Tam Quế "chưởng đánh không ra".

Nhà vua vừa cười vừa ngắt lời:

- Người dùng chữ không đúng. Thế là hấn lâm vào tình trạng "Cô chưởng nan minh".

Vi Tiểu Bảo nói:

- Đúng rồi! Hấn lâm vào tình trạng cô chưởng nan minh thì ta có thể đánh cho tơi bời hoa lá.

Nhà vua cười hỏi:

- Nếu hần cũng vâng chiếu triệt bỏ phiên trấn thì sao?

Vì Tiểu Bảo ngo ngác một chút rồi đáp:

- Nếu thế càng hay. Hần đã đến Bắc Kinh rồi, Hoàng thượng muốn vo tròn hần biến thành tròn, mà muốn bóp bẹp thì hần phải bẹp, chứ còn làm gì được nữa?

Nhà vua mỉm cười nói:

- Người cũng hiểu như vậy là giỏi.

Vì Tiểu Bảo lại tâu:

- Khi ấy Ngô Tam Quế chẳng khác nào con giao long bị khốn trên bãi cát. Cái đó kêu bằng cạp xuống bình nguyên.

Gã toan nói: cạp xuống bình nguyên bị chó lớn, nhưng mới nói nửa câu vội thè lưỡi ra giơ tay lên cốc trán mình rồi dừng lại.

Nhà vua cười khanh khách nói:

- Cái đó kêu bằng "Cạp xuống bình nguyên vì Quế lớn". Vì Tiểu Bảo chẳng những hần không dám đắc tội với ta mà còn sợ cả Tiểu Quế Tử nữa.

Vì Tiểu Bảo tâu:

- Dạ dạ! Thế là hay lắm! Đẹp lắm!

Vua Khang Hy lại nói:

- Ta đã thảo xong đạo sắc phong cho miếu trung liệt ở Dương Châu và giao sang viện Hàn Lâm cả rồi. Người đem đến Dương Châu để khắc vào bia đá. Vậy người chọn ngày tốt, chuẩn bị khởi hành.

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Tâu Hoàng thượng! Tam phiên cùng vâng chiếu dẹp phiên thì vụ xây miếu trung liệt còn cần thiết nữa hay thôi?

Nhà vua phán:

- Trẫm cũng chưa hiểu rõ Ngô Tam Quế có vâng chiếu hay không? Vả lại tuyên dương bậc trung liệt là một hảo sự. Dù Ngô Tam Quế không tại phản, cũng xây miếu như thường.

Vì Tiểu Bảo vâng lời. Trong lúc nhàn đàm, gã nhắc chuyện Kiến Ninh công chúa xin được ra mắt Hoàng thượng.

Đức vua cho truyền tuyên triệu Kiến Ninh công chúa vào cung bệ kiến.

Vì Tiểu Bảo vẫn khắc khoải nhớ tới cuộc đua ngựa với Ngô ứng Hùng, nhưng Hoàng đế triệu vào mà chưa hạ lệnh cho rút lui thì bất luận trường hợp nào cũng không thể cáo từ. Gã đành ngồi hầu chuyện nhà vua.

Bữa nay, vua Khang Hy rất cao hứng, ban hỏi tường tận đến nhân vật cùng phong tục nước La Sát.

Vì Tiểu Bảo liền đem việc bọn Hỏa thương thủ tạo phản ra sao, Tô Phi á công chúa đẹp loạn cách nào, đại tiểu ba hoàng cùng trị vì ra làm sao, nhất nhất thuật lại. Gã thuật chuyện xong, công chúa vừa tới thư phòng.

Công chúa vừa ngó thấy nhà vua liền chạy lại ôm chân khóc rống lên nói:

- Hoàng đế ca ca! Từ nay tiểu muội ở lại trong cung với Hoàng huynh không trở về phủ nữa.

Vua Khang Hy vuốt tóc nàng hỏi:

- Tại sao vậy? Phải chăng Phò mã khinh mạn Hoàng muội?

Công chúa vừa khóc vừa đáp:

- Hắn không dám đâu. Hắn... hắn...

Nàng ấp úng không nói nữa lại khóc òa lên.

Nhà vua nghĩ thầm:

- Người thiện hán rồi, khiến hắn không làm chồng được. Đó là mình làm mình chịu thì còn kêu ai nữa?

Nhưng ngoài miệng nhà vua kiếm lời an ủi:

- Được rồi! Được rồi! Hoàng muội đừng khóc nữa. Ta dùng cơm với Hoàng muội.

Bữa ăn của Hoàng đế không có giờ giấc nhất định. Lúc nào muốn ăn là bảo sắp dọn. Phòng ngự thiện được lệnh liền bày ngự thực.

Vì Tiểu Bảo đứng bên châu chực. Tuy gã được Hoàng đế sủng ái nhưng không thể ngồi ăn chung với nhà vua.

Vua Khang Hy thưởng cho gã mấy chục món và sai thái giám đưa ra phủ Bá tước rồi ngồi ăn cơm với công chúa.

Công chúa uống mấy chung rượu vào rồi, mặt mũi đỏ gay, mắt anh ánh những nước, nàng liếc mắt nhìn Vì Tiểu Bảo.

Ở trước mặt Hoàng đế, Vì Tiểu Bảo không dám tỏ hào vô lễ, thủy chung không để nhỡn quang chạm vào ánh mắt công chúa. Trống ngực đánh thành thình, gã nghĩ thầm:

- Công chúa say rượu mà hở môi miệng để Hoàng đế phát giác thì đầu ta khó lòng giữ vững được.

Nguyên gã phụng chỉ đưa công chúa đi Vân Nam hoàn hôn. dọc đường gã phụ trách công việc giám thị rồi vụng trộm tư thông với công chúa. Tội này không phải là nhỏ.

Gã nghĩ tới đây, trong lòng hồi hận vô cùng, vì đã nhắc vụ công chúa yêu cầu bệ kiến với nhà vua.

Vì Tiểu Bảo đang lo sốt vó, khác nào bị mười lăm thùng nước lạnh dội vào mình, trong lòng vô cùng hồi hộp, bỗng nghe công chúa nói:

- Tiểu Quế Tử! Người hãy đem cơm vào chén cho ta!

Nàng vừa nói vừa đẩy chén cơm ra trước mặt gã.

Vua Khang Hy cười nói:

- Phận lượng của Hoàng muội khá đấy.

Công chúa đáp:

- Tiểu muội gặp được Hoàng đế ca ca, ăn ngon miệng lắm.

Nàng chờ Vì Tiểu Bảo đem cơm rồi, rồi hai tay gã kính cẩn bung lại để trên bàn trước mặt mình, nàng liềng thò tay xuống dưới bọc túi gã một cái thật mạnh.

Vì Tiểu Bảo đau quá mà không dám kêu la, nét mặt vẫn phải tươi cười, nhưng cười một cách gượng gạo.

Gã mắng thầm trong bụng:

- Con điểm chết đâm này! Bao giờ ả gặp mình thế nào cũng làm cho mình đau đón mới nghe.

Đồng đầu gã lật ngửa về phía sau, vì công chúa thò tay ra sau lưng gã, nắm lấy bím tóc rồi giật mạnh một cái.

Cử động này không qua mắt được nhà vua. Ngài mỉm cười nói:

- Công chúa đã lấy chồng rồi mà còn tinh nghịch thế!

Công chúa trở vào Vì Tiểu Bảo cười đáp:

- Chính gã... chính gã...

Vì Tiểu Bảo trống ngực đánh hơn trống làng, không hiểu công chúa định nói chuyện gì.

May mà công chúa bật mấy tiếng cười khanh khách rồi lảng sang chuyện khác:

- Hoàng đế ca ca! Ca ca làm Hoàng đế thanh danh mỗi ngày một lừng lẫy. Trước tiểu muội ở trong cung nên chẳng biết gì. Chuyến này đi Vân Nam, cả đi lẫn về, dọc đường đều nghe trăm họ ca tụng sống dưới quyền ca ca chẳng kém gì ngày Nghiêu thán Thuấn. Còn thằng nhỏ này...

Nàng nguyệt Vì Tiểu Bảo nói tiếp:

- Gã làm quan mỗi ngày một lớn, chỉ mỗi tiểu muội là số mạng càng ngày càng xúi quẩy.

Vua Khang Hy tâm địa rất nhân từ. Ngài nghe công chúa nói mấy câu tăng bốc cũng thấy vui dạ, liền cười đáp:

- Hoàng muội cũng mê phú quý thế vinh. Chuyến này phụ thân Ngô úng Hùng theo chỉ dụ dẹp phiên, thiên hạ thái bình rồi, ta sẽ thăng quan cho y.

Công chúa bĩu môi nói:

- Hoàng đế ca ca thắng quan hay chẳng thắng quan cho tên tiểu tử Ngô ứng Hùng cũng chẳng ăn thua đến tiểu muội. Tiểu muội mong Hoàng đế ca ca thắng quan cho tiểu muội là hơn.

Vua Khang Hy cười hỏi:

- Hoàng muội muốn làm quan gì?

Công chúa đáp:

- Tiểu Quế Tử kể chuyện lúc công chúa nước La Sát làm Nhiếp chính vương gì đó. Vậy Hoàng đế ca ca phong cho tiểu muội làm Đại Nguyên soái rồi phái tiểu muội đi bình Phiên.

Nhà vua cười khanh khách hỏi:

- Đàn bà con gái thì làm Đại nguyên soái thế nào được?

Công chúa đáp:

- Ngày xưa Phàn Lê Huê, Dư Thái Quân, Mộc Quế Anh đều đeo ấn nguyên nhung. Họ làm Đại nguyên soái được thì sao tiểu muội lại không làm được? Nếu Hoàng đế ca ca bảo là võ nghệ tiểu muội kém cỏi thì chúng ta hãy thử một keo.

Nàng nói rồi cười hì hì, đặt chén đĩa xuống đứng dậy.

Vua Khang Hy cười nói:

- Hoàng muội không chịu đọc sách, kiến thức chẳng khác gì Tiểu Quế Tử, chỉ coi những thiên cổ sự trong tuồng hát. Sự thực lịch sử đã nói đến phụ nữ cũng làm Nguyên soái được. Tỷ như em gái vua Đường Thái Tôn Lý Thế Dân là công chúa Bình Dương đã làm nguyên soái thống lĩnh lương tử quân, giúp nhà vua bình định thiên hạ, lập nên công trạng lớn lao.

Công chúa vỗ tay reo lên:

- Thế thì hay quá! Hoàng đế ca ca! Ca ca làm Hoàng đế oai hơn Lý Thế Dân. Vậy tiểu muội theo đòi làm Bình Dương công chúa. Tiểu Quế Tử! Người muốn noi gương ai? Theo gót Cao Lục Sĩ hay Ngụy Trưng Hiền?

Vua Khang Hy cười ha hả lắc đầu quầy quậy đáp:

- Hoàng muội lại nói nhăng nói càn rồi. Tiểu Quế Tử là tên thái giám giả hiệu. Hơn nữa Cao Lực Sĩ, Ngụy Trung Hiền đều là thái giám thủ hạ của hôn quân. Hoàng muội nói thế là thóa mạ ta đó.

Công chúa cười đáp:

- Xin lỗi Hoàng đế ca ca. Tiểu muội không hiểu mà nói như vậy, ca ca miễn thứ cho.

Nàng nghĩ tới câu "Tiểu Quế Tử là tên thái giám giả hiệu" không nhìn được, bất giác liếc mắt nhìn Vi Tiểu Bảo, trong lòng rạo rực xuân tình.

Bỗng nàng lảng sang chuyện khác:

- Hoàng đế ca ca! Tiểu muội lâu nay không vào cung, bây giờ nhân dịp này phải đến bái kiến Thái Hậu.

Vua Khang Hy sửng sốt, nghĩ bụng:

- Giả Thái hậu là mẫu thân y bị chân Thái hậu thay vào rồi. Còn giả Thái hậu đã trốn ra khỏi cung, vụ này biết làm thế nào?

Nhà vua vốn thương yêu cô em gái này, không nỡ để nàng phải đau lòng liền đáp:

- Mấy bữa nay Thái hậu thân thể khiếm an. Hoàng muội đừng đến quấy rầy lão nhân gia. Có đến cung Từ Ninh thì đứng ngoài cũi đầu thỉnh an là được.

Công chúa ứng ngay. Nàng nói:

- Hoàng đế ca ca! Tiểu muội vào cung Từ Ninh khẩn cầu cầu vấn an mẫu hậu rồi lại về đây trò chuyện với ca ca.

Nàng quay ra bảo Vi Tiểu Bảo:

- Tiểu Quế Tử! Người hãy đi theo ta!

Vi Tiểu Bảo ngần ngừ không dám vâng lời.

Nhà vua liền đưa mắt ra hiệu cho gã cản trở công chúa, đừng để nàng gặp Thái hậu.

Vì Tiểu Bảo gạt đầu lĩnh chỉ đi theo công chúa xuống cung Từ Ninh. Cả đã dẫn một tên tiểu Thái giám đi thông báo trước. Quả nhiên Thái hậu cho lệnh ra trong mình khó ở, khởi vào bái kiến.

Công chúa lâu ngày không gặp được mẫu thân, trong lòng mong nhớ không nhẫn nại được. Nàng nói:

- Thái hậu trong mình khó ở, ta càng nên vào thăm.

Dứt lời nàng cất bước sấn vào tấm điện của Thái hậu. Bọn Thái hậu cùng cung nữ khi nào dám cản trở?

Vì Tiểu Bảo vội nói:

- Điện hạ! Điện hạ! Thái hậu... nóng lạnh, sợ gió, điện hạ không nên mở cửa.

Công chúa đáp:

- Ta thận trọng tiến bước, không để gió lọt vào đâu mà ngại.

Nàng đẩy cửa tấm điện vén rèm lên thì thấy màn the buông rủ. Thái hậu nằm trên giường. Bốn tên cung nữ đứng châu chực bên màn. Công chúa khẽ cất tiếng gọi:

- Mẫu hậu ơi! Nữ nhi đến khấu đầu đây.

Nàng nói rồi quỳ xuống, sẽ sàng cúi đầu lạy mấy cái.

Chỉ nghe Thái hậu trong màn ú ớ mấy tiếng.

Công chúa tiến vào bên giường, giơ tay vén màn.

Một tên cung nữ nói:

- Bẩm điện hạ! Thái hậu đã dặn là bất cứ ai cũng không được làm kinh động.

Công chúa gạt đầu khẽ hé màn ra ngó thấy Thái hậu nằm quay mặt vào phía trong, dường như đang thiêm thiếp giấc nồng.

Công chúa khẽ gọi:

- Thái hậu! Thái hậu!

Thái hậu chẳng nói gì. Công chúa không sao được đành khép cửa lại, rón rén lui ra. Trong lòng chua xót, nàng không nhìn được ra cửa rồi khóc nức nở.

Vi Tiểu Bảo thấy công chúa không khám phá ra chân tướng mới thở phào nhẹ nhõm, tựa hồ trút bỏ được khối đá đeo nặng bên lòng. Gã tìm lời an ủi:

- Công chúa nay đã về ở kinh thành, thời thường được vào cung vấn an, can chi mà phải thương tâm? Chờ Thái hậu bình phục rồi, điện hạ lại vào cung Từ Ninh bái kiến.

Công chúa thấy gã nói có lý, liền gạt lệ đáp:

- Không hiểu chỗ ta ở cũ tình hình ra sai, muốn qua coi lại một chút.

Nàng nói rồi trở gót đi về phía cung Kiến Ninh.

Vi Tiểu Bảo theo sau.

Cung Kiến Ninh ở ngay cạnh cung Từ Ninh. Sau khi công chúa đi lấy chồng, cung này do bọn Thái giám và cung nữ coi giữ, hàng ngày quét tước sạch sẽ, phong cảnh chẳng có gì khác xưa.

Công chúa vào đến cửa tấm điện thấy Vi Tiểu Bảo cười hì hì đứng ở bên ngoài, không chịu theo mình. Nàng đỏ mặt lên hỏi:

- Tên thái giám chết chém kia? Sao người không vào đây?

Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Nô tài là Thái giám giả hiệu, không thể vào tấm điện của công chúa được.

Công chúa vươn tay ra nắm lấy tai gã nói:

- Người mà không vào thì ta vặn đứt tai người ngay.

Nàng vừa nói vừa kếp thật mạnh. Vi Tiểu Bảo đành phải theo vào.

Công chúa xoay tay đóng cửa cài then lại.

Vi Tiểu Bảo sợ hết hồn, trống ngực hơn trống làng, khẽ nói:

- Công chúa! ở trong cung đâu có thể hỗn loạn được? Nô tài nô tài phen này chắc phải mất đầu.

Cặp mắt công chúa ánh ánh những nước cơ hồ sa lệ. Nàng khẽ nói:

- Vi Bá tước! Ta mới là nô tài của Bá tước, bây giờ ta xin châu hầu.

Nàng giơ tay ra ôm chặt lấy gã.

Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Không! Không được đâu!

Công chúa nói:

- Giỏi lắm! Ta sẽ nói cho Hoàng đế ca ca hay là người xui ta thiên thắng lỗi Ngô ứng Hùng rồi bây giờ không nhìn nhỡ gì đến ta nữa.

Nàng lại bẹo đùi gã một cái thật mạnh.

Hai người ở trong tẩm cung đã lâu lắm mới trở ra. Công chúa mặt mày hớn hở, trong lòng phơi phới xuân tình lớn tiếng hỏi:

- Hoàng thượng bảo người thuật chuyện nước La Sát cho ta nghe. Sao người chưa nói hết đã vội bỏ đi?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Nô tài gân cốt rã rời, không còn hơi sức để mà nói nữa.

Công chúa cười nói:

- Lần sau người lại đến nói chuyện bắt Hồ ly ở Liêu Đông cho ta nghe.

Vi Tiểu Bảo nheo mắt nhìn nàng khẽ nói:

- Phên này không chừng nô tài vĩnh viễn hết hơi rồi, khó nói nên lời nữa.

Công chúa nổi lên tròng cười khanh khách, xoay tay tát "bốp" vào mặt gã một cái thật mạnh.

Bọn thái giám và cung nữ trông coi cung Kiến Ninh đều là người cũ. Chúng đã biết công chúa dong nhan xinh đẹp, nhưng tính tình man rợ ngang ngược. Chúng thấy công chúa ra tay đánh người không khỏi lắm bầm:

- Công chúa diện hạ đã lấy chồng rồi mà tính nết chẳng khác gì trước. Vì Bá tước là một bị đại thần được Hoàng thượng rất sủng ái mà nàng cũng giơ tay đánh.

Hai người trở về ngự thư phòng để cáo từ vua Khang Hy.

Lúc này trời đã sắp tối, nhà vua đang cúi xuống nhìn tấm bản đồ lớn đặt trên án, mặt rồng ra chiều suy nghĩ.

Công chúa nói:

- Hoàng đế ca ca! Bữa nay Thái hậu trong mình khó ở, tiểu muội không được bái kiến. Mấy bữa nữa tiểu muội lại vào trong khấu đầu thỉnh an.

Vua Khang Hy gật đầu đáp:

- Thái hậu trong mình khó chịu, bất cứ là ai cũng không được bái kiến. Lần sau ngài có lệnh triệu Hoàng muội hãy đến.

Nhà vua trở vào bức địa đồ rồi hỏi Vi Tiểu Bảo:

- Các người đi từ Quý Châu tiến đến Vân Nam, rồi do đường Quảng Tây trở về. Đường nào dễ đi hơn?

Té ra nhà vua đang coi địa hình tỉnh Vân Nam.

Vi Tiểu Bảo tâu:

Khắp tỉnh Vân Nam núi cao chót vót. Bất luận đi đường Quý Châu hay đường Quảng Tây đều rất khó khăn. Phần nhiều đường núi không đi xe được. Công chúa ngồi kiệu còn nô tài cưỡi ngựa.

Vua Khang Hy gật đầu. Ngài chợt nhớ ra điều gì, truyền bảo thái giám:

- Đi kêu lang trung ở ty xa giá bộ Binh vào đây.

Ngài quay lại bảo công chúa:

- Hoàng muội hãy về phủ. Bữa nay đi suốt ngày, chắc phò mã đang trông đợi Hoàng muội đó.

Công chúa bữu môi đáp:

- Hắn chẳng trông đợi tiểu muội làm gì đâu.

Nàng có ý muốn chờ Vi Tiểu Bảo cùng ra khỏi cung để đi đường nói thêm mấy câu chuyện cho vui, nhưng nghe Hoàng đế bảo vậy biết là ngài đang bận việc nước mới cho đòi bọn lang trung. Nàng liền nói:

- Hoàng đế ca ca! Trời sắp tối rồi mà Hoàng đế ca ca còn lo liệu việc nước. Trước kia phụ hoàng chẳng bao giờ cần lao chính bị quá độ như ca ca.

Nhà vua đau nhói trong lòng, nhớ tới phụ hoàng trợ trợ một mình xuất gia nơi Ngũ Đài Sơn. Ngài thở dài đáp:

- Phụ hoàng thông minh tài trí. Công việc ngài làm một giờ thì ta phải lo ba giờ cũng chưa xong.

Công chúa mỉm cười nói:

- Tiểu muội nghe thần dân đều ca tụng Hoàng đế ca ca được trời cho đức anh minh cổ kim hiếm có. Tuy họ không dám bảo ca ca sáng suốt hơn phụ hoàng, nhưng mấy ngàn năm nay, Trung Quốc ít có những bậc hảo Hoàng đế.

Vua Khang Hy mỉm cười đáp:

- Trung Quốc ta trải bao nhiêu triều đại, thiếu gì anh quân? Không kể Nghiêu, Thuấn, Võ, Thang, Văn, Võ là những bậc thánh quân đời tam đại, mà sau này còn Hán Văn Đế, Hán Quang Võ, Đường Thái Tôn và bao nhiêu minh chúa khiến thần dân ngưỡng mộ vô cùng.

Công chúa thấy nhà vua miệng nói mà mắt vẫn không dời khỏi tấm địa đồ, biết là ngài đang bận tâm, nàng không dám nói nhiều, đưa mắt nhìn Vi Tiểu Bảo. Tay nàng vẫn buông thõng, ngón tay chĩa ra trở về phía gã rồi lại trở vào mình, làm dấu hiệu bảo gã thỉnh thoảng đến thăm nàng.

Vi Tiểu Bảo hiểu ý, lẩm nhẩm gật đầu.

Công chúa nhìn vua Khang Hy hành lễ, cáo từ ra về.

Công chúa dời khỏi ngự thư phòng, tiếng bước chân mỗi lúc một xa.

Nhà vua ngừng đầu lên nhìn Vi Tiểu Bảo nói:

- Nếu vậy thì chúng ta chế tạo súng lớn e rằng quá nặng nề, chuyển vận trên đường núi không phải dễ dàng.

Vi Tiểu Bảo ngơ ngác một chút rồi hiểu ý nhà vua muốn vận súng lớn đi đánh Ngô Tam Quế. Gã liền tâu:

- Dạ dạ! Nô tài quả thật hồ đồ, chưa kịp nghĩ tới điểm này. Tưởng nên chế tạo nhiều súng nhỏ để sức hai con ngựa có thể vận chuyển đưa tới Vân Nam thì dễ dàng hơn nhiều.

Vua Khang Hy nói:

- Đánh trận ở vùng núi non chẳng thể xua quân hàng ngàn hàng vạn nhân mã đồng thời tấn công ồ ạt. Như vậy bộ binh cần hơn kỵ mã.

Chẳng mấy chốc ba tên lang trung người Mãn và một tên người Hán của ty xa giá bộ Binh đã tới nơi.

Nhà vua đợi chúng khấu đầu xong liền hỏi:

- Công việc chuẩn bị lừa ngựa của các người đi đến đâu rồi?

Ty xa giá ở bộ Binh chuyên trông coi về lừa ngựa. Bốn lang trung liền đem việc mua ngựa ở các xứ Tây Vực, Mông Cổ, quan ngoại mỗi nơi bao nhiêu con trâu trình cho Hoàng thượng. Hiện thời đã có sẵn hơn tám vạn năm ngàn ngựa tốt được nuôi dưỡng cẩn thận và tiếp tục mua thêm nữa.

Nhà vua rất lấy làm hài lòng, ban khen mấy câu.

Bốn tên lang trung khấu đầu tạ ơn.

Bổng Vi Tiểu Bảo lên tiếng:

- Tàu Hoàng thượng! Nô tài nghe nói giống ngựa ở Vân Nam và Tứ Xuyên khác với ngựa bên Tây Vực và quan ngoại. Giống ngựa này tuy nhỏ con nhưng dai sức, đi đường sơn đạo rất lanh lẹ, chẳng hiểu thuyết đó chân hay giả?

Nhà vua liền hỏi bốn tên lang trung:

- Nhận xét có đúng không?

Tên lang trung người Hán đáp:

- Tàu Hoàng thượng! Giống ngựa ở Vân Nam, Tứ Xuyên chịu đựng bền bỉ chuyên dùng vào việc vận tải. Đúng là chúng dai sức đi đường núi rất hay. Nhưng nếu đem dùng vào việc xung phong hãm thành ở nơi đất bằng thì lại thua xa giống lương câu tại Tây Vực và quan ngoại. Vì vậy trong quân không dùng tới.

Nhà vua quay lại ngó Vi Tiểu Bảo một cái rồi hỏi tên lang trung kia:

- Hiện chúng ta có bao nhiêu ngựa Tứ Xuyên và Vân Nam?

Tên lang trung đáp:

- Những đạo quân trú phòng ở Tứ Xuyên và Vân Nam mới có nhiều giống ngựa này, còn các nơi khác thì ít lắm. Đạo trú phòng ở Quý Châu có chừng hơn một ngàn con.

Vua Khang Hy gật đầu nói:

- Các người hãy lui ra!

Nhà vua không muốn tiết lộ cho quần thần biết mình đang bố trí đánh Vân Nam. Ngài chờ bốn tên lang trung rút lui rồi mới nhìn Vi Tiểu Bảo nói:

- May người nhắc trẫm câu này. Sáng mai trẫm sẽ hạ chỉ cho tổng đốc xứ Tứ Xuyên phải cấp tốc chuẩn bị thứ ngựa đó. Có điều chúng ta phải giữ công việc thần bí càng hay.

Vi Tiểu Bảo đột nhiên cười hì hì ra chiều rất đắc ý.

Nhà vua hỏi:

- Người cười gì vậy?

Vi Tiểu Bảo tâu:

- Ngô phò mã có một toán ngựa mới chuyển vận từ Vân Nam tới đây. Y khoe ngựa đó rất dai sức, nhưng nô tài không tin, nên đã ước hẹn cùng y mở cuộc đua ngựa. Ngựa Vân Nam có dai sức hay không chỉ ngày mai là biết.

*** vietkiem.com ***